

[Axel Kristensen.]

har den i en Tid, hvor Nervesliddet var stort nok paa Grund af andre Ting, givet en væsentlig Aflastning ved at give dem større erhvervsmæssig Tryghed, og det lægger jeg meget stor Vægt paa. Jeg finder, at dette Felt er meget væsentligere end den økonomiske Fordel, som ogsaa er givet Arbejderne, men som kostede Staten en hel Del Penge, og inden jeg gaar over til at tale yderligere om Loven, vil jeg gerne sige, at jeg er glad for, at vi under Krigen har haft denne Lov. Den har været befængt med en Masse Fejl, har paa mange Felter virket uheldigt, men jeg kan ikke se bort fra, at den har skabt større Tryghed for mange Arbejdere, og at dette var gavnligt.

For mig stiller det sig imidlertid helt anderledes under de nuværende Forhold, hvor vi ikke har Tyskerne og det tyske Arbejde at tage Hensyn til, og jeg vil gerne gøre opmærksom paa, at denne Lov paa afgørende Maade bryder med et Princip i anden dansk social Lovgivning, nemlig at Hjælpen skal være Hjælp til Selvhjælp, og at de, der faar Statens Hjælp og faar Adgang til selv at administrere den, maa deltage i Udgifterne. Naar man f. Eks. i Sygekasser og Arbejdsløshedskasser administrerer saa betydelige Beløb af Statens Midler, som man gør, er det kun muligt, fordi de, der administrerer Pengene, vælges af de Mennesker, som selv bærer en væsentlig Del af Udgifterne. Men det er ikke Tilfældet med denne Lov. Efter denne yder de, der administrerer, ikke noget.

Nu er det imidlertid ikke engang de statsanerkendte og statskontrollerede Arbejdsløshedskasser, der administrerer; det er i Virkeligheden kun Kontorarbejde; det er meget ofte saaledes, at Arbejdsgiveren paa Basis af en intetsigende almindelig Overenskomst alene bestemmer Arbejdsfordeling, og Arbejderne modsætter sig selvfølgelig ikke en Arbejdsfordeling i Stedet for Afskedigelser, hvorefter Arbejdsgiveren blot udfylder nogle Blanketter og derved giver Anvisninger paa Statskassen. Det er umuligt at foretage en virkelig Kontrol paa disse Felter, og der kan ikke herske Tvivl om, at Myndighederne kun faar Adgang til at lære de virkelig grove Tilfælde af Misbrug at kende. Jeg vil ogsaa gerne sige, at Arbejderne ganske givet vilde opfatte det som en uvenlig Handling fra en Arbejdsgivers Side, hvis han ikke benyttede Arbejdsfordelingsloven til den yderste Grænse. Der har jo været talt en hel Del om

Misbrug af denne Lov, men jeg forstaar det saaledes, at man ikke dermed mener ligefremme Lovovertrædelser, for hvis man kendte dem, maatte man jo paatale dem paa en helt anden Maade. Jeg mener altsaa, at man med disse Misbrug tænker paa, at man har brugt Loven imod Hensigt og Rimelighed, og der er for mig ikke nogen som helst Tvivl om, at det er sket. Jeg har været med til som Arbejdsgiver at administrere denne Lov, og hvis nogen skulde være i Tvivl om, at den er blevet administreret imod Hensigt og Rimelighed, er jeg villig til at give Oplysninger af egen personlig Erfaring. Men jeg vil foretrække ikke at argumentere for Lovens Bortfald ud fra disse Eksempler paa Misbrug, men ud fra en almindelig Betragtning af, hvorledes Loven virker, og om den er heldig eller skadelig for Erhvervslivet i al Almindelighed.

Et er Administrationen af Loven, men man maa være opmærksom paa, at den ogsaa paa et andet Punkt bryder med et Princip i dansk Lovgivning, nemlig dette, at man ved Arbejdsledighed skal have et væsentligt Tab, inden man kan faa Understøttelse. Efter Arbejdsløshedslovgivningen faar man kun Understøttelse, hvis man er arbejdsløs i mere end 2 af Ugens 6 Dage, men ved Arbejdsfordelingen kan man i Virkeligheden faa Understøttelse for f. Eks. Brøkdelen af Dage i Løbet af 6 Uger. Hvis en Mand bliver arbejdsløs, skal han gennemgaa en Karenstid paa 6 Dage, men en Mand, der kommer paa Arbejdsfordeling eller har været det i en foregaaende 6 Ugers Periode og blot faar en enkelt Dags tilfældig Arbejdsløshed, kan faa Arbejdsfordelingspenge for denne.

Man maatte efter min Opfattelse kræve meget tungtvejende Argumenter, hvis en Nødlov af denne Karakter skulde kunne forlænges nu, hvor man maa tilstræbe normale Tilstande. Jeg har derfor med meget stor Interesse læst det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersens Ordførertale ved Fremsettelsen af det foreliggende Lovforslag om Forlængelse af Arbejdsfordelingsloven. Det forekommer mig imidlertid, at det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen ikke siger en eneste Ting, der virkelig betyder et Argument for Lovens Forlængelse, men tværtimod giver væsentlige Argumenter for Lovens Bortfald. Der staar f. Eks. Sp. 2855, at der for Øjeblikket er relativ god Beskæftigelse her i Landet. Det er jeg enig med det ærede Medlem i. Vi har i Øjeblikket en Industriproduktion, der er lige saa stor som i 1938, og det er saaledes, at der, for at gennemføre